

572
1963

ՀԱՅԿԵՍՏԱՆԻ
ՅԵՐԵՎԱՆԻՍԻ

1 9 6 3 8 3 0 6 0
Հ Ա Յ Ե Ս Ե Ն
N5

ჩაი

მარი ბოლქვაძე

ნახატები მ. სამსონაძისა

ნანას მამას ყოველდღე საყვირი ეძახის ფაბრიკაში.

— უ-უ-უუ!—აი, ასე.

დღესაც დაუძახა საყვირმა მამას. ნანას კი დილდილობით მამასთან საწოლში უყვარს გადაბრძანება და საუბარი.

— ოჰ, ეს საძაგელი საყვირი, გეძახის და გეძახის, შენც სულ იმას უჯერებ, დაგიძახებს თუ არა, მაშინვე მზადა ხარ წასასვლელად!—ჩაიბუზღუნა ნანამ.

— აბა, ვის დაუჯერო?—გაიცინა მამამ,—დაჯდე შინ და მთელ დღეს შენთან ერთად ვითამაშო?

ნანამ ახლა ეს ჰკითხა:

— კიდევ ვის ეძახის საყვირი, მამა?

— ყველას, ვინც მუშაობს, სწავლობს, საქმიანობს. შენც გეძახის: ნანამ საბავშვო ბაღში არ დაიგვიანოსო!

ეს კი აღარ იცოდა ნანამ.

მამას სამსახური ძალიან ახლოსაა,— ერთი-ორი ნაბიჯია სახლიდან. ჩაის ფაბრიკა უზარმაზარ შენობაშია მოთავსებული, ეზოში ბაღია ჩიტუნებით, ყვავილებით სავსე.

ნანას უნდა, რომ მამამ ფაბრიკაში წაიყვანოს, ხელს არ შეუშლის მუშაობაში. — მამა, შენ იმუშავე, მე ბაღში ვირბენ!

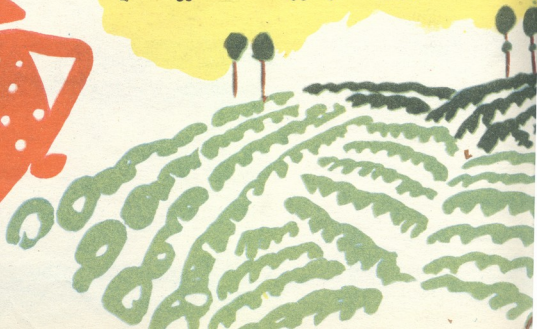
ფაბრიკაში ყოველდღე მწვანე ფოთლებს ეზიდებიან დიდი მანქანებით.

შენ რომ დილაობით გემრიელ, სურნელოვან ჩაის მიირთმევ, ამ ფოთლებიდან მზადდებაო,—უთქვამს ხოლმე მამას.

როგორ მზადდება? ხომ უნდა ვაიგოს ნანამ?

ყველაზე მეტი მწვანე ფოთლი მაისის თვეშია. ნანა ხედავს, მოაქვთ და მოაქვთ მანქანებს დიდი ყუთებით,—უჰ, რამდენი ჩაია!

— მამა, რა დროს თამაშია, დღეს უნდა მოგეხმარო!—თქვა ერთ დღეს ნანამ.

— სწორედ კარგად მოიფიქრე, მართლაც მეტი მუშახელი გვეკირდება!— გაეხუმრა მამა.

მირბიან და მორბიან მანქანები, მირბიან და მორბიან მუშები: ქალები და კაცები. აბა, უნახოთ, თუ ვერ მივხმარება ნანა!

ნანა მეორე სართულზე გაჰყვა დეიდა ნინოს—მორიგე ტექნოლოგს.

აი, ტრანსპორტიორი, ლარივით გაქიმულა: ბირველი სართულიდან მეორეზე და მერე მესამემდე მიეშურება.

ტრანსპორტიორი ღარსა ჰგავს,—ჩაის ფოთლებს მიაკურებს მესამე სართულზე დანადგარებზე ჩასაყრელად და საღნობად.

— მოდი, შენც ამ ღარში ჩავსვამ და მესამე სართულზე წვაბრძანებ,—გაეხუმრა დეიდა ნინო.

საკანონი

ნოღა ნახსია

ახლა, როცა დროშები გიზგიზებენ გარშემო, ისევ თქვენი ზუთებით გაგვახარეთ, ბავშვებო!

თქვენ ხართ ჩვენი იმედი და სამშობლოს მშვენივანი! თავიდანვე ისწავლეთ კომუნისტის შენება.

წიგნი ცოდნის წყაროა,— მომავლის გზას გვინათებს. შეიყვარეთ წიგნები, შეიყვარეთ სიმართლე.

თქვენი ცქერა გვახარებს, გვატკობს თქვენი ხალისი. აი, კიდევ მოვიდა საყვარელი მისი!

— ჩაი კი არა ვარ!—იცინის ნანა. თითო-ორიოლა ჩაის ფოთლი გაღმოსკრილა ღარიდან, ნანამ უკანვე დაუწყაო ჩაყრა.

— ეს რა კარგი გოგო ყოფილა! აი, მუშაც ასეთი უნდა!—შენიშნეს მუშებმა. მოდი, დაბლა სართულზე ჩავიდეთ.

9094

რა ხმაურია:—დგან-დგარ, დგან-დგარ!—
გრიალებენ მანქანები: ჩაის ფოთოლს
გრეხენ, ატრიალებენ, თავბრუს ახვევენ.
ახლოს მისვლა საშიშია; მანქანა თვი-
თონეე არჩევს ჩაის ფოთოლს და ყუ-
თებში აწყობს.

მერე ახმობენ სახმობ ღუმელებში, აგ-
რილებენ და ჩაიც მზადა.

მთელი საამქრო საცხეა სურნელოვანი
ჩაის დიდ-დიდი ყუთებით.

რამდენი რამ უნდა თურმე ჩაის დამ-
ზადებას!

— ნანა, მოდი აქ!—ეძახის დეიდა ლა-
მარა ნანას და თავის ლაბორატორიაში
შეჰყავს.

— არა, მაგდენს ვინ დალევს? თითო-
თითო ყლუბი კმარა თითო კიქიდან!

— ოპ, ოპ, ეს რა ამბავია!

გრძელ მაგიდაზე ჩამწკრივებულან ჩაით
საცხე თეთრი თასები. ნანას უკვირს:

— ვინ უნდა დალიოს ამდენი ჩაი,
დეიდა ლამარა?

— ესინჯავთ გემოთი: რომელი ჩაი
როგორია, რომელი რომელს სჯობია
ფერით, სურნელებით.

ნანა შეწუხდა:—მერე ამდენი ჩაი უნდა
დალიოთ ყოველდღე?

— აბა, ახლა კი წავიდეთ!—უთხრა
დეიდა ნინომ.

— არ ვიმუშაოთ?

— დღეს გეყოფა!—დაამშვიდა დეიდა
ნინომ,—პატარა მუშამ ცოტა უნდა იმუ-
შაოს.

ნანა ყოჩაღი გოგოა. ახლა კი ისევ
ბაღს მიაშურებს.

ჯგუჯუი

ყიიიი. პიონართა ბანაკი

ზეჯეებრივ 22

დილით ადრე საყვირის ხმამ გაგვადვიდა.
ავდექით და გავიქეციით სპორტულ მოედანზე სავარ-
ჯიშოდ.

შუადღის ძილის შემდეგ წავედით ბანაკის დასათვა-
ლიერებლად.

არტეკი ერთი ბანაკია, მაგრამ დაყოფილია ხუთ ნაწი-
ლად: მთის, ლაფვარდოვანი, კვიპაროსების, ზღვისა და
სანაპიროსი.

პირველი ბანაკი მთაზეა გაშენებული.

მეორესთან ზღვა ლაფვარდოვანია.

მესამე სულ კვიპაროსებშია ჩაფლული.

მეოთხე ზღვას გადასცქერის.

მეხუთე ზედ ზღვის ნაპირასაა.

არ შემოძლია ავწერო ის სიღამაზე, რაც აქ ვნახე: დი-
დი ხეივანი და ყვავილნარით დაფარული ეზო უღამაზეს
წალკოტს წარმოადგენს.

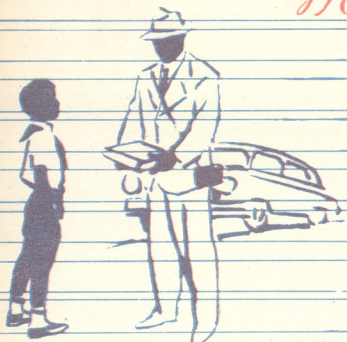
აქ დილიდან-საღამომდე გაისმის ბავშვების ყრიაშული.
საიდან არ ჩამოსულან! შავი ზღვის სანაპიროს ამშვენებს
სხვადასხვა ქვეყნის აღმები: რუმინული, ბულგარული,
პოლონური, ნორვეგიული, ჩეხური.

ჩემს პალატაში ექვსნი ვცხოვრობთ: ერთი სახალინი-
დან, ერთი აზერბაიჯანიდან, ერთი ალტაის დედაქალაქ
ბარნაულიდან, ერთი მოსკოვიდან, ერთი უკრაინიდან და
მეექვსე—მე.

ისე კი საქართველოდან ორმოცდაცხრა პიონერი ჩა-
მოვედით გვმით.

ზეჯეპური 23

ამ დღეს ჩვენს ბანაკში—„ლაფვარდოვანში“ მოხდა შესანიშნავი ამბავი: პიონერთა სასახლესთან მორიგეობად მესამე რაზმეული. კარის მცველად იდგა პიონერი ნიკოლოზ ტესტოვი. უცებ კართან გაჩნდა მანქანა, საიდანაც გადმოვიდა ახალგაზრდა მამაკაცი და ნიკოლოზს სთხოვა,— ბანაკის ტერიტორიაზე გამატარეო. ტესტოვმა, როგორც ნამდვილი გუშაგის წესია, მოსთხოვა საშვი. უცნობს საშვი არ აღმოჩნდა. ტესტოვი არ უშვებდა ბანაკში. უცხო მამაკაცი როცა დარწმუნდა, პიონერი არ გამატარებდა, ხერხს მიმართა: ხან ლამაზსურათებიანი წიგნი შესთავაზა, ხან მოსკოვში წაყვანას დაჰპირდა, მაგრამ პიონერმა მინც არ გაატარა. უცნობი ჩაჯდა თავის მანქანაში და წავიდა. ტესტოვმა ჩაიწერა მანქანის ნომერი და აცნობა მესაზღვრეებს. მაგრამ ის უცხო კაცი საშვიში პირიქედნად არ აღმოჩნდა; თურმე ბანაკის ნახვა უნდოდა. ნიკოლოზ ტესტოვს ბანაკში მადლობა გამოუცხადეს.

ზეჯეპური 26

დღეს, საუზმის შემდეგ, მესაზღვრეთა ნორჩი მეგობრების შეკრება გაიხსნა. შევიკრიბეთ შტაბში, შემდეგ კი—კოცონის მოედანზე. იქ გვეწვივნენ იური გაგარინი, მესაზღვრეები და მთელი ბანაკის პიონერები. შეკრებაზე სიტყვა თქვა იური გაგარინმა. მესაზღვრეებმა გვიჩვენეს, თუ როგორ პოულობს ძაღლი საზღვარზე გადმოსულ დივერსანტის კვალს. შეკრებამ ძალიან მზიარულად ჩაიარა. სადამოს ჩაიკოვცის პირველ კონცერტს მოვუსმინეთ.

ზეჯეპური 18

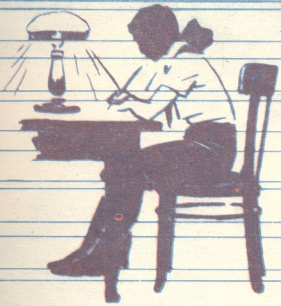

წივედით სალაშქროდ აიუ-დაღზე (დათვის მთა). მივუახლოვდით „მთის“ ბანაკს. იქ ვნახეთ ჩამწყვირებული კვიპაროსების ხეები. ისინი ყველაზე სანიმუშო პიონერებს დაურგავთ—ლენინის დაბადების დღის აღსანიშნავად. ავედით მთის კალთაზე და დავისვენეთ. შესვენების შემდეგ განვაგრძეთ გზა. გზაზე დიდი ქვა შემოგვხვდა. ქვაზე სამი ხაზი იყო, რომელიც სამ მოსალოდნელ დაბრკოლებას ნიშნავდა. მართლაც სამი ქვაყრილი შეგვხვდა. ამ ადგილებში უხმოდ გავიარეთ; რადგან ხმაურზე კლდიდან დიდი ქვები ვარდებოდა. აქედან ნატვრის ქვესთან და მუხასთან მივედით. მუხის ფულუროში ტურისტების წერილები ვნახეთ, ჩვენც დავტოვეთ წერილი და გზა განვაგრძეთ.

ნატვრის ქვესთან ყველას სამი ნატვრა უნდა ეთქვე
 მეც ვინატრე: პირველი—კომპოზიტორი გავხდე, მეორე—
 ცოცხალი თბილისში გამაფრინა, და მესამე—სხვა დროსაც
 მოვსულიყავ არტეკში!

ასე დამთავრდა ჩვენი ლაშქრობა.
 დღეს ჩვენებს წერილი მივწერე:

„ჩემო საყვარელო მშობლებო, მე ძალიან კარგად ვარ.
 მართალია ძალიან მომენატრეთ, მაგრამ დღეები ჩქარა
 გაიდა და ალბათ მალე ჩამოვალ. დედა, აქ ძალიან კარ-
 გი მეგობრები შევიძინე. მათთან დაშორება გამიჭირდება.
 ჩვენ აქ სწავლას რომ არ ჩამოვრჩეთ, ბანაკის სკო-
 ლაში დავდივართ.“

სწავლა კვირაში ოთხჯერ გვაქვს. შაბათს და კვირას
 ვისვენებთ. დედა, დღეს რუსულში „4-“ მივიღე, მაგრამ
 ვეცდები, გამოვასწორო.

გულში ჩვენები წავიდნენ სევტასტოპოლში. როგორ ძა-
 ლიან მინდოდა ეს ნაოშარი გმირი ქალაქი დამეთვალე-
 რებინა. რამდენი რამ გამოიგია და გვისწავლია სევტასტო-
 პოლზე, თვალთ კი არ მინახავს. მე და ერთი ჩემი აშხა-
 ნაგი ექიმმა არ გაგვიშვა: „შეუძლოდ ხართ და დაილღე-
 ბითო“. ძალიან გული დამწყდა.

დედა და მამა, მალ-მალე მომწერეთ წერილი.
 მომიკითხეთ ჩემი კლასის ამხანაგები.

იყავით კარგად.

თქვენი მზია“.

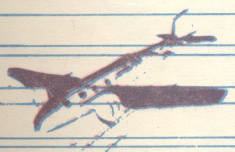
ოქტომბრის 24

გამოსამშვიდობებელი კოცონი დავანთეთ მოედანზე. რა
 სწრაფად მიიწურა არტეკში გატარებული 40 დღე. საღა-
 მის ვახშამზე ზოგიერთ ჩვენს ამხანაგს დაბადების დღე
 გადავუხადეთ.

ოქტომბრის 26

დასრულდა არტეკში ყოფნის საინტერესო შრომისა
 და მხიარული დასვენების დაუფიქსარი დღეები.

დღეს უკვე თვითმფრინავით ჩამოვფრინდით ყირიმში-
 დან თბილისში. აეროდრომზე დამხვდნენ დედა, მამა, მი-
 შა ძია და თიან ხელმძღვანელი. ძალიან გამეხარდა მათი
 ნახვა და დიდხანს, დიდხანს ვუამბობდი თვალწარმტაც
 არტეკსა და ჩემს ახალ შორეულ მეგობრებზე.

მზია გოდერძიშვილი-ს დღიურიდან
 თბილისის 63 ხაზი, სკოლის მოსწავლე

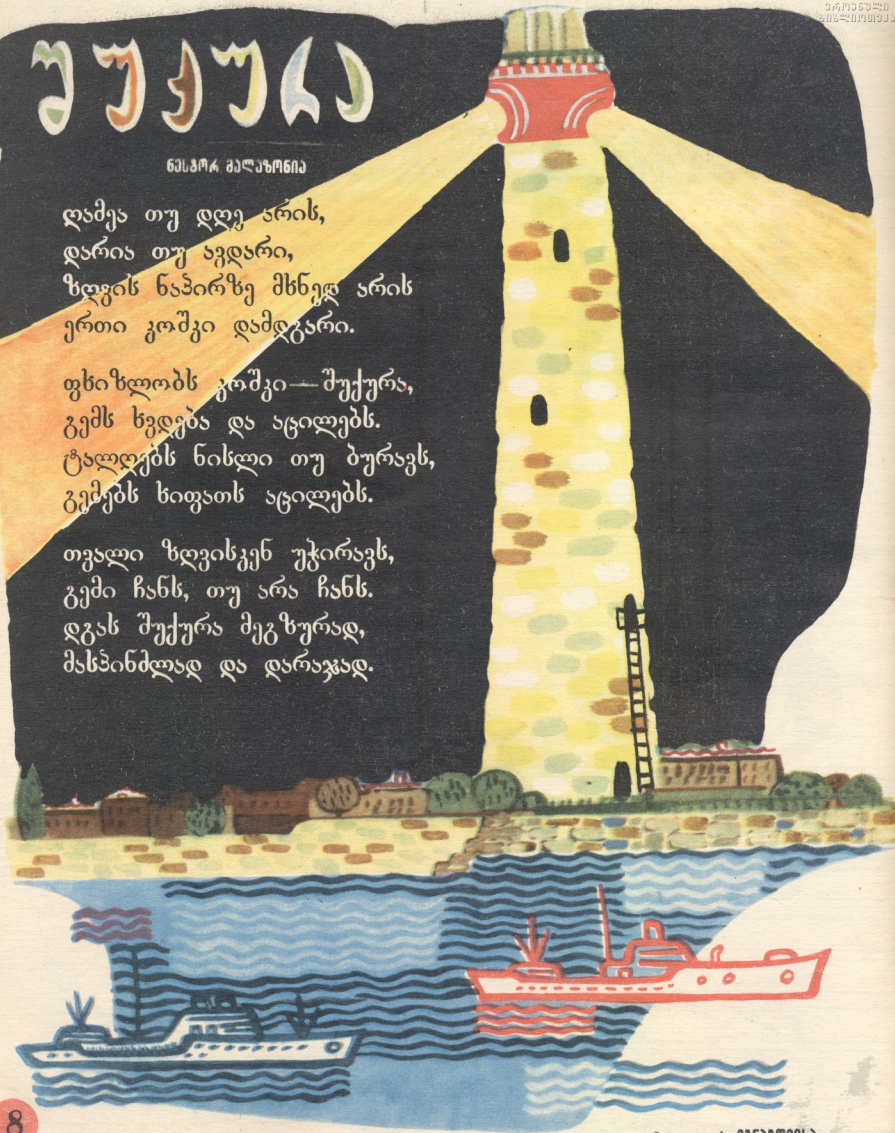
უქურა

ნესტორ ბალაზოცია

ღამეა თუ დღე არის,
დარია თუ აუდარი,
ზღვის ნაპირზე მსხედ არის
ერთი კოშკი დამდგარი.

ფნიზლობს კოშკი — შუქურა,
გემს სვდებს და აცილებს.
ტალღებს ნისლი თუ ბურავს,
გემებს სიფათს აცილებს.

თვალი ზღვისკენ უჭირავს,
გემი ჩანს, თუ არა ჩანს.
დგას შუქურა მეგზურად,
მასპინძლად და დარაჯად.

კვიცი

სანდრო უარმაზაშვილი

სლოფის განაპირას ორი ბიჭი ცხოვრობს; ერთს რუსტომი ჰქვია, მეორეს გივი. რუსტომი ისაუბრებს თუ არა, გივისთან ვარბის, გივიც წყაროსთან მიუგვებდა და მაშინვე ან ჩილიკაობას გააჩაღებენ, ან დახტაობას. ცხენობანაც უყვართ, — ბაწრის ალვირს ჯერ-ჯერით მოიდებენ პირში და ხან ალმა მიჭირიან, ხან დალმა.

ერთხელ, თამაშობით გული რომ იჯერეს, ეზოდან თავიანთი ხედით გაკეთებული მარხილი გამოათრიეს და ვენახისაკენ გასწიეს.

— შეშა ლობეში გამოვამტვრიოთ და მარხილზე დაეუღლოთ, — თქვა გივიმ.

— არა, ფოთოლაურში ავიდეთ და ფიჩხი შევავროვოთ, — ურჩია რუსტომმა.

ვენახის თავში რომ გავიდნენ, კვიციის კიხინი შემოესმათ. ბიჭები ჯერ შეკრთნენ, უკან გამოქცევა დააპირეს, მაგრამ ისევ წინ წადგეს ათიოდე ნაბიჯი და რას ხედავენ! პატარა ყაღდაღზე!) თხილის ბურქთან წვეს

1) ყალბალი — პატარა ვაკე სამოვარი აფელი მთაში.

ნახატები ნ. ვარსნიძის

ნიშა კვიცი. ბიჭების დანახვაზე კვიცმა წამოიწია, წამოდგომა სცადა, მაგრამ გაუჭირდა.

— მოდი, სახლში წავიყვანოთ, — თქვა რუსტომმა.

— სახლში?

— ჰო, ბაღახი მოვუხილოთ, მოვასულიროთ და სახლში წავიყვანოთ.

— მერე?

— მერე გაიზრდება და ცხენი გვეყოლებდა. ბიჭები დაფაცურდნენ: ჯაგის ძირებიდან მწვანე ბაღახი გამოვლიდა, თხილის ფოთლებით მოკრიფეს და შშიერ კვიცს წინ დაუყარეს. კვიცი ხარბად ახრამუნებდა მწვანე ბაღახს და თხილის ფოთლებს.

— მიგვეყვით და ფეხზე წამოვაყენოთ.— თქვა გივიმ.

როსტომი დავთანხმდა.

აქეთ-იქიდან ამოუდგნენ და კვიცი ფეხზე წამოაყენეს. ბიჭების სიხარულს საზღვარი არა ჰქონდა. როსტომმა კვიცს ბურგზე ხელი გაბაღუსვა.

— როცა გაიზრდება, ზედ შევჯდები და მამიდანათა წავაღ.

— მერე მე შევჯდები და ძია თელუანთა წავაღ.—თქვა გივიმ.

როსტომმა შუბლი შეიკუმუნხა:

— აბა, რას ამბობ, დალიღ ცხენზე უნდა შევჯდე? ცოლო არ არი?

გივიმ თავი ჩალუნა. მერე უცებ გაუბრწყინდა თვალები.

— იორლა ვასწავლოთ!

როსტომმა გაიკვირვა.

— როგორ ვასწავლოთ?

— არ იცი? წინა და უკან ფეხი უნდა გაგუბათ.

როსტომმა მაშინვე მიიჩინა მარხილთან და გამობმული ბაწარი მოხსნა.

— მართლა განა! რა კაი მოიგონე, წინა და უკანა ფეხი ერთმანეთზე გაგუბათ და იორლას ისწავლის.

ბიჭები კვიცს მისცვიდნენ და კარგა ხანს უტრიადეს, მაგრამ სად იყო და სად არა, ვილაყ ცხენოსანი კაცი წაადგათ თავს. აგაშენოთ ღმერთმაო!—უთხრა ბიჭებს და ცხენი უკან გააბრუნა. კვიცი იმ ცხენს გააჭყა კუნტრუსით.

წიწამხდარმა ბიჭებმა ცარიელი მარხილი სახლისაკენ წაათრიეს.

თ ა მ ა შ ი

მზემ ჩიტები აამღერა,
ეზო—სიოს ჩურჩულმა;
მოლზე ხტუნვით გამოვიდა
გიას ლეკვი ბუნჩულა.

სადაც ტალახს თვალი მოჰკრა,
ფეხი არ დააკრა...
გაზზე კნუტი გადაუდგა,
ხატურა პატარა.

როგორ ხარო?—მიეხალმა.
— მოდი, გეთამაშები!—
გაგორდნენ და გამოგორდნენ,
როგორც ცელქი ბავშვები.

კრუსმა დედალს წასჩურჩულა:
— ამათ დედებს რა მოჰკლავს!—
უცბებდად ფისომ ქმობილს
ცხვირზე კლანჭი ჩამოჰკრა.

დახეტ ლეკვი, გიას ლეკვი,
მე რომ წუნარი მეგონა,
უცებ ისე გაგულისდა,
კბილით ეცა მეგობარს.

ჩხუბიაო, ჩხუბიაო!—
იხვმა მორთო განგაში...
გულსატკენად ჩაიშალა
გულითადი თამაში.

ნახატი შ. სხალაძისა

ორიანი

3. გოლიაპინი

ნახატი რ. შუხაიჩიძისა

ძალიან მოვიწადინე. თითქმის ყველაფერი მიშასაგან გადავიწერე და მაინც ორიანი მივიღე. წინათაც მქონია ორიანი, მაგრამ ყველაზე მეტად ახლა შემაწუხა; რაც მამარეში სხვაგან გაემგზავრა, სულ იმის შიში მქონდა, წერილში ჩემი სწავლის ამბავს იკითხავს-მეთქი და რა პასუხს გავეცემდი?

ორიანი სასწრაფოდ უნდა გამომესწორებინა. გადავწყვიტე, ყველაფერი მასწავლებლისათვის მეამბნა.

— ჰო... — ჩაფიქრდა მასწავლებელი — შეიძლე შეცდომა გაქვს ერთი შინაარსის წერაში... მაგრამ სხვა გზა არ არის. აი,

ეს წიგნი, შინ წაიღე, ეს მოთხრობა ერთი-ორჯერ გადაიკითხე. შემდეგ წიგნი დასურე და ისე შეუღდექი წერას. მხოლოდ იცოდე, შიგ ალარ ჩაიხედო. გაიგე?

— კი მაგრამ, ვინ დამინახავს, ჩაიხედავ თუ არა?— ვკითხე მე.

— ამხელა ბიჭს რა თვალის დევნება გინდა, პატარა ხომ აღარა ხარ!

— სულმა რომ წამძლიოს და თვალი წიგნისაკენ გამექცეს, რაღა ვქნა?

— არა მგონია! — მითხრა მან.

— რატომ?

— იმიტომ რომ ჩვენი პირობა ასეთია. ეკთილსინდისიერად უნდა მოიქცე და ალარ

ჩაიხედო; თუ ჩაიხედავ — უსინდისობა იქნება.

— უპ, — გამიკვირდა მე.

— შენი მჯერა, გენდობი. მორჩა და გათავდა! — მითხრა მასწავლებელმა.

— კი მაგრამ, ვინ გამოიცნობს, ჩავიხედე თუ არა?

— ამით დავამთავროთ ჩვენი საუბარი! — მოკლედ მომიჭრა მასწავლებელმა და მეც დავეთანხმე:

— დიახ, რა თქმა უნდა, რა თქმა უნდა....

ალბათ ძალიან დაბნეული ვიყავი, რადგან ასეთი რამ ჯერ არასოდეს გამეგონა.

შინ მითხრობა ორჯერ წავიკითხე და მერე წიგნი აღარც გადამიშლია. თუმცა ძალიან მინდოდა შიგ ჩახედვა, რადგან დიდი გაჭირვებით ვწერდი. კლასში უფრო ადვილია წერა, იქ ან მასწავლებელს შეეკითხები, ანდა ამხანაგისაგან გადაიწერ. აქ კი სინდისზე მომანდეს!

ყველაფერი ისე დავეწერე, როგორც დაამაჩნისოვრდა. მასწავლებელმა წაიკითხა და მითხრა:

— მისწერე მამაშენს, რომ შენ კეთილსინდისიერი მოსწავლე ხარ.

— მერე, ჩემი ორიანი?

— ეგ არ არის მთავარი. ისე ჩათვალე, რომ ორიანიც გამოასწოვო.

— თქვენ საიდან იცით, რომ კეთილსინდისიერი ვარ?

— ეგ შენმა ნამუშევარმა მითხრა, — გამამხნევა მასწავლებელმა.

თარგმანი ე. სიხაშვილისა

ნოღარ მამანამე

ბლამარ იყო

ბლამარ იყო, ბლამარ იყო,
მცინვარწერი დამცინარიყო,
ბუე შალახი დათუსათ,
იალაღი გამხინვარიყო.

ცხვრუბს ღვარა შესუღდა,
მგული მწყუმსად დამცინარიყო,

პრავებს ჯალურსუბთცა,
სინხარულით აღარ იყო,

ხორცის ჭამა დავიწყებდა,
რბით და ცყულით დამცინვარიყო,
სამ ცყავ მწულას მიირთმევდა,
ბლამარ სამიღ არ უმარიყო,
თან მწყუმსუბიღ დასმახთონენ:
— ალაღ იყოს, ალაღ იყოს!

ნახატო მ. მიჩხაშვილისა

რ ა კ ე ტ ა
 — ირა! თურმე მთვარემდე
 წუთში მივა რაკეტა.
 სულ ორი დღე გვეყოფა
 იქითაც და აქეთაც.

ზაზა ბიჭი
 გუშინ დღით ზაზა ბიჭი
 შოიბთუპნა თათრის ფიქით.
 ასე იცის ბევრმა ტკბილმა—
 აატკინა ზაზას კიჭი.

მ ა კ ა რ ა

ლავანია ჭიჭინაძე

კატარობისას ცელქი ბიჭი ვიუბო.
 დედა რომ გამოწურებოდა, მამასთან გაფრ-
 ბოდი, თვალცრემლიანი ავეტუსებოდი
 და სლუკუნით შეფივლებდი:

— მამეო, უთხარი, რა, ნუ მიწე-
 რება დედა.

მამა სიცილით შეტეოდა:
 „გარეი ცხენი მათრახს არ დაიკ-
 რავსო!“

მე ჩემს კატარვებსე შეფიოდი და
 ის ცხენსე შელანარაკებოდა. რა შეცხე-
 ნებოდა, როცა შეცხელებოდა?!

ყოველთვის დედა კი არ მიწერებო

ზოლპარკში

ზოლპარკში მხეცებისთვის
თან წავიღე თხილი,
მაგრამ რა გქნა, ნუ აკმევო,
გამაფრთხილეს დიღით.

აბა, ნახეთ, ციცქნა ციყვი
რა თვალებით მიმზერს,
დათვიც ჩემსკენ იყურება,
ატრიალებს კისერს.

მაიმუნნი ხელებს მიქნევს,
ხორთუმს მიწვდის სპილღო, —
ჰოდა, ერთი თვითონ ბრძანეთ,
როგორ გავაწობილ!..

ძიძგი-ძიძგი
მუნ იცი და მუგანა.
მალე ჩხუბისთავები
გააშველა მანქანამ.

ნახატები შ. როინიშვილისა

და, ხანდახან მამაც დამიცაცხანებდა. მამის დედასთან გაუიქცეოდი და შეგნიჭულებდი:

— დედიკო, უთხარი რა, ნუ მიწერება მამა!

— კარგი ცხენი მათრასს არ დანიკრავს!— დედაც მამამეძივით მეუბნებოდა.

როცა დაფრწუნდი, რომ არც მამა დიცავდა და არც დედა, მამის გადაფრწეობა: მოდი ისე მოგიქცევი, როგორც დედანს გაეხარდება და მამას მოეწონება-მეთქი.

ასე ვიფიქრე და კიდევ შევასრულე.

თავის დროსე ვსწავლობდი ცაკეითილებს და რასაც მავლებდნენ, დაუსრულებლად ვასრულებდი.

ერთხელ დედას და მამას შეგვეითხე:

— წინათ რომ მეუბნებოდით: კარგი ცხენი მათრასს არ დანიკრავსო, განსვოთ? ახლა რამ დაგავიწყობ?

მამას გაუცინა და მითხრა:

— არა, შეილო, ჩვენ კი არ დავკვიწყებია, შენმა კარგმა ქცევამ დაგავიწყობინა.

მე აღარაფერი მითქვამს, — ეველაფერს მივსვდი!

გეჯეობთ, ანა გეჯიყ!

ეს ზღაპარი შეთხზეს კუბელმა მოსწავლეებმა; ერთმა დაიწყო. შემდეგ ცანაერი მეორემ, მესამემ, მეოთხემ... და პოემა ლასმა მიიღო მომწოდებობა მის შემქნაში

აი, ეს ზღაპარიც.

ქითხელ, ერთმა გოგონამ, რომელსაც ხახელად ანა მარია ერქვა, სკოლაში ერთი ხელად ჩემ მოიტანა.

— ჩისთვის მოიტანე ჩემ? — ქითხეს უმწილებმა.

— ძალიან გემრიელია და უნდა დაგელევიოთ! — შესთავაზა გოგონამ.

— დიდი მადლობა, ანა მარია, ახვითი ხანუქებისათვის.

— მე რა მადლობას მიხდით, მადლობა ძროხას უნდა გადაუხადოთ, ჩემ ძროხამ ის მოიწვლია? უმწიფელები ანა მარიას შინ წამკუნენ, რომ კეთილი ძროხისათვის მადლობა ეთქვათ.

— ვამარჯობა, ზვენო ძვირფასო ძროხავ! — უთხრეს ბავშვებმა, — დიდი მადლობელი ვართ, შენი გემრიელი ჩემ ანა მარიამ ჩვენ დაგვადღეინა.

— ჰოო, — უთხრა ძროხამ, — თქვენ დალიეთ ჩემ? ძალიან კარგი, მაგრამ ჩემი რა მადლობელი ხართ, მადლობელი მინდვრის ქორფა ბლახისა უნდა იყოთ, რომელსაც მთელი დღე ვძოვ. ახლა უმწიფელებმა ახიბინებულ მწვანე მინდორს მიაშურეს, კეთილ ბლახს მიესალმნენ და უთხრეს:

— მადლობელი ვართ, ზვენო ძვირფასო ბლახო, ძროხა შენით საზრდოობს, ჩვენ კი გემრიელ ჩემს გვაძლევს, ჩემ ანა მარიამ ჩვენ მოგვტანა.

მაშინ უმწიფელებმა კეთილ მიწას თავი დაუკრეს და უთხრეს:

— გმადლობთ, ძვირფასო მიწავ, რომ შენ ზრდი ბლახს, ბლახით ძროხა საზრდოობს, ძროხა გვაძლევს გემრიელ ჩემს, ჩემ ანა მარიამ ჩვენ მოგვტანა და დაგვადღეინა.

— მართალია, მე ვზრდი ბლახს, — თქვა მიწამ. — მაგრამ მე ნუ მიხდით მადლობას, მადლობა წყალს გადაუხადეთ, წყალი აცოცხლებს ბლახს. წყალი სველანია: გუბებში, ტბებში, მაგრამ სველაზე ბევრი წყალი მიწზე ზღვანია.

ჰოდა, უმწიფელებმა ახლა ზღვას მიაშურეს.

— თვალწუწმდნო ზღვაო, გმადლობთ, რომ შენ ბლახის გაზრდაში მიწას ემეფელები, ბლახს ძროხა ძოვს, ძროხა გემრიელ ჩემს გვაძლევს, ჩემ ანა მარიამ ჩვენ მოგვტანა.

— მართალია, მე წყალი ვარ, — თქვა ზღვამ, — მაგრამ მე ნუ მიხდით მადლობას, მადლობა მზეს უთხარო, რომელსაც შუძლია კიდევ გამათბოს და კიდევ დამაზაროს. შეაგროვეთ ბავშვები, ფრბული ჩაბანს და მზიარული სილენია შემოსამართ.

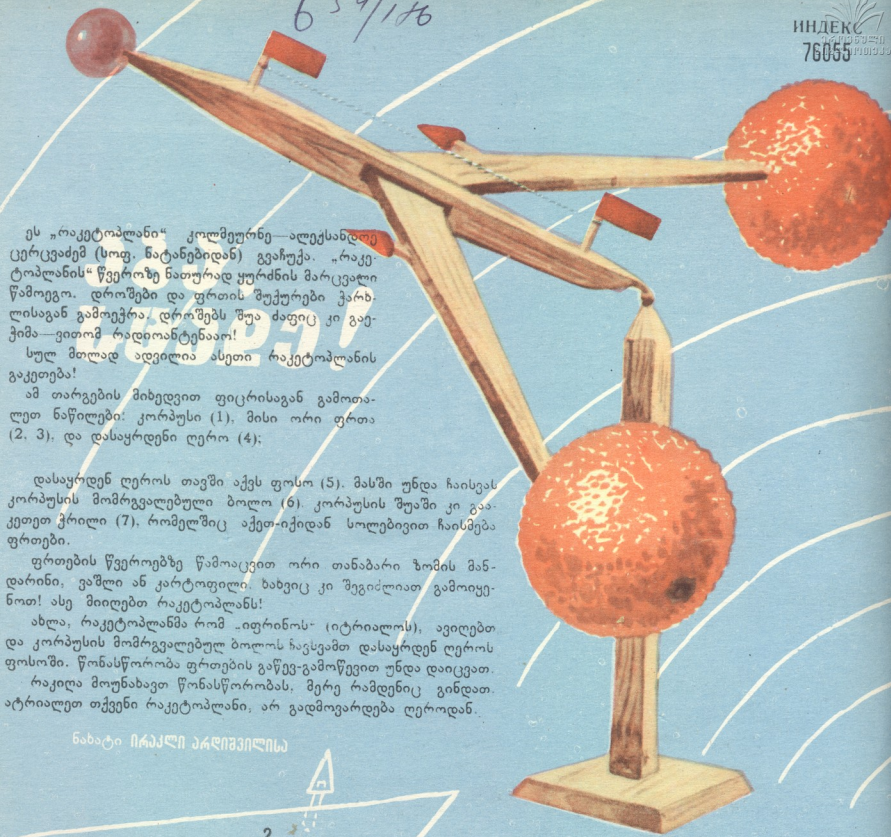
და მართლაც უმწიფელებმა დაუძახეს თივანთ მეგობრებს, ხელი შელს ჩახუდეს და მთელი ქვეყნის ვახანგონად მზიარული სილენია დაავრდნენ:

— გმადლობთ, ძვირფასო მზეო!

საბავშვო მ. ჰავაშიძემ
ნახატი ლ. დანელიძემ

654/116

ეს „რაკეტობლანი“ კოლმეურნე—ალექსანდრე ცერცვაძემ (სოფ. ნატანბიძან) გააჩუქა. „რაკეტობლანის“ წვეროზე ნათურად ყურძნის მარცვალი წამოეგო. დროშები და ფრთის შუქურები ქარხლისაგან გამოეჭრა, დროშებს შუა ძაფიც კი გაეჭიმა—ვითომ რადიოანტენაო!

სულ მთლად აღვილია ასეთი რაკეტობლანის გაკეთება!

ამ თარგების მიხედვით ფიცრისაგან გამოთალეთ ნაწილები: კორპუსი (1), მისი ორი ფრთა (2, 3), და დასაყრდენი ლერო (4);

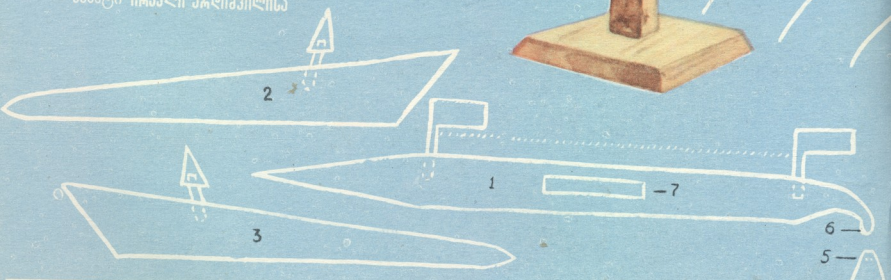
დასაყრდენ ლეროს თავში აქვს ფოსო (5). მასში უნდა ჩაისვას კორპუსის მომრგვალებული ბოლო (6). კორპუსის შუაში კი გაკეთეთ ჭრილი (7), რომელშიც აქეთ-იქიდან სოლებით ჩაისმება ფრთები.

ფრთების წვეროებზე წამოაკეთე ორი თანაბარი ზომის მანდარინი, ვაშლი ან კარტოფილი. ხაზიც კი შეგიძლიათ გამოიყენოთ! ასე მიიღებთ რაკეტობლანს!

ახლა, რაკეტობლანმა რომ „ფირინოს“ (იტრიალოს), ავიღებთ და კორპუსის მომრგვალებულ ბოლოს ჩავსვამთ დასაყრდენ ლეროს ფოსოში. წონასწორობა ფრთების გაწევა-გამოწევით უნდა დაიცვათ.

რაკიდა მოუნახავთ წონასწორობას. მერე რამდენიც გინდათ, ატრიალეთ თქვენი რაკეტობლანი, არ გადმოგარდება ლეროდან.

ნახატი ირაკლი არღვივილისა

რედაქტორი **ჯანსუღ ჩარკვიანი**, ხარედაქციო კოლეგია: **მ. მამუკაძე**, **კ. გომიზაშვილი**, **ჯ. ლოლუა**, **მასხ. მარგალიძვილი** (რედაქტორის მოადგილე), **ჯ. ნინუა**, **შ. ცხადაძე** (სამხატვრო რედაქტორი), **რ. ბივილი**.

საქართველოს ალკა ენტრალური კომიტეტისა და ვ. ი. ლენინის სახელობის ნორკ ბიონერთა ორგანიზაციის რეპუბლიკური საბჭოს უფრალი

ყლაზე: „**სტეკა**“. ნახატი **ჯ. ლოლუას** მკეთებელი **დ. ნოდარის** ტექნიკატორი **ბ. როინიშვილი**

გამოცემის ოცდამეოთხეტიეტი წელი. რედაქციაში შემოსული მასალები ავტორებს არ დაუბრუნდებათ.

გამომცემლობა „**სტეკალი**“, გამომც. შტაბი. № 185, სტამბის შტაბი. № 557, ტირაჟი 40000, ხელმოწერილია დასაბეჭდად **5/IV-1963** წ.

უფრალი დაბეჭდილია პოლიგრაფიულ კომპანატ ჯეიმუნსტაბო, ლენინის ქ. № 14 „**ТИЛА**“ ია გრუზოვსკოე იაბსე. ტფილისი, პროტ. ილახაიოვა № 91.

რედაქციის მხახართო: მხილისი. მღუნსოვის პრესა. № 91, ტელ. 5-37-38.

ფასი 20 კაპა.